

[Hanne Reintoft.]

megen vægt på, at vi får lovbundet reglerne om socialarbejdernes uddannelse, så vi kan få skabt en mere klientvenlig og mere servicebetonet holdning på vores socialkontorer, end vi har i dag.

Som jeg sagde før, er lovforslaget genemsyret af mistillid, af kontrolforanstaltninger og af tilbagebetalingspligt. Det er elendigt, at vi ikke har magtet at frigøre os fra det århundredgamle forsorgssyn, vi har måttet kæmpe med så længe. Der bruges hvert år ganske få midler over forsorgslovgivningen. Jeg tror, der over forsorgsloven udbetales 221 mill. kr. af et socialbudget på 6½ mia kr. Det er ca. 40.000 mennesker om året, der har brug for forsorgsloven, og der er ingen grund til at udsætte dem for denne gennemgribende mistillid og forhørs-lignende kontrolforanstaltninger. Det er mennesker, vi selv har bragt i den situation, at de ikke kan ernære sig, og vi burde behandle dem på en helt anden og god måde. Loven indeholder hele tiden krav til modtageren, hvor den burde indeholde krav til samfundet, der har skabt situationerne. Vi vil ikke have, at man skal kunne indhente oplysninger om folk uden deres samtykke. Det er snart sådan, at de eneste, der ikke ved, hvad der ligger i mapperne, er dem, det drejer sig om, og det kan ikke være demokratisk og rigtigt.

Vi så gerne større forbrugerindflydelse, men erkender, at hele vores system er så udemokratisk, at vi egentlig ikke rigtig har haft mulighed for at organisere de stakkels mennesker, der har brug for vores sociale system. Vi har noteret os tankerne om, at forbrugerorganisationer kan opbygges i de enkelte kommuner, og der er enighed i vores parti om, at det netop vil være en opgave, vi vil være med til at tage på os, så vi står i spidsen for, at det bliver aktiv virkelighed, at man kan føre kontrol med socialkontorerens virksomhed.

Endelig har vi forsøgt at pynte på de unægtelig alt for lave maksimumsgrænser, der er i lovforslaget, og når der nu har været talt så forfærdelig meget om at stemme med de sorte, så håber jeg ikke, at socialdemokraterne finder på at stemme med de sorte, når vi foreslår, at vi skal hæve taksterne for folkepensionen til invalidepensionens grundbeløb. Det er ikke noget epokegørende, det er socialdemokratiets eget gamle forslag

byggende på socialreformkommissionen, og jeg er sikker på, at en tidligere socialminister ved, at folkepensionens grundbeløb er at sænke folk ned på et levestandardniveau, hvor de får meget lav prestige og meget svære fattigdomssymptomer, hvis det skal vare længere end meget kort. Derfor håber jeg meget, at man følger det krav, der stilles på arbejdspladserne om, at arbejderpartierne står sammen for at hindre yderligere nød og elendighed for vores svage stillede.

Nok om det. Hvis folketetinget vil vedtage vores ændringsforslag, vil denne lov, selv om den ikke er den nyskabelse, jeg havde håbet på, tage sig lidt mere anstændig ud, selv om det skal være sagt, at vi unægtelig har andre ideer og andre perspektiver for vores sociale proletariat. Vedtages de ikke, er hele loven af en sådan karakter, at vi under ingen omstændigheder vil tage medansvar for den.

Ib Christensen (DR):

Det er retsforbundets opfattelse, at efter at denne udvalgsbehandling nu omsider er afsluttet, er fremdeles hovedhensynet tilgodeset, og at der er sket fremskridt med de ændringsforslag, som dels ministeren, dels udvalget har stillet i retning af målsætningen, nemlig at gennemføre et enstrengt system, at bringe den sociale bistand nærmest muligt ved klienten og endelig at spare ressourcer for det offentlige.

For retsforbundet som for andre nye partier her i tinget har det naturligvis været noget af en belastning i løbet af så forholdsvis kort tid at skulle gennemgå dette store lovkompleks, og allerede af den grund kan vi være fristet til at støtte en eventuel udsættelse af tredje behandling til september, ligesom vi er medforslagsstillere vedrørende udskydelsen af lovens ikrafttræden til 1. april 1976. Jeg vil dog gerne understrege, at dette har ikke været det afgørende for os. Vi forstår godt, at for de partier, der nu i et par år tre gange har været igennem denne bistandslov, kunne det være ønskeligt, at der nu endelig kom en afgørelse. Derfor bør den også komme senest til september, men vi kan støtte, at man udsætter lovens ikrafttræden til 1. april 1976 af flere forskellige grunde.

For det første fordi man ikke tilnærmelsesvis har noget overblik over omkostnin-